

[Socialministeren.]

hed hos Falck-Zonen, skulle blive svækket til skade også for det danske beredskab. Hvis der er fare herfor, vil det derfor være rimeligt at få etableret forhandlinger mellem parterne om et samarbejde vedrørende sygetransport.

Medens jeg således kunne stille mig positivt over tanken om en ordening, som dækker risikoen for sygdom m. v. under midlertidigt ophold i udlandet, må jeg gøre opmærksom på, at jeg ikke har taget stilling til den aftale, sygekasserne har sluttet med et forsikrings-selskab om automatisk rejseforsikring af alle sygekassemedlemmer, da denne overenskomst ikke har været forelagt hverken sygekassedirektoratet eller socialministeriet.

Efter hvad der er oplyst over for mig, er sygekassernes samvirksomhed af den opfattelse, at en sådan aftale kan indgås uden godkendelse af direktoratet for sygekasse-væsenet eller socialministeriet, når der til ordningen ikke søges statstilskud, hvilket der er givet udtryk for at man ikke agter.

Om denne opfattelse er rigtig og i benægtende fald, om den indgåede aftale kan godkendes, og om aftalen nødvendiggør vedtægtsændringer, er spørgsmål, som jeg ikke kan tage stilling til, før nøje undersøgelse er foretaget, og før sagen har været forhandlet mellem direktoratet for sygekassevæsenet og De samvirkende Centralforeninger af Sygekasser.

På det foreliggende grundlag beklager jeg derfor ikke nu i detaljer at kunne besvare de af det ærede medlem stillede spørgsmål. Dog kan jeg sige, at det efter min opfattelse havde været ønskeligt, om sygekasserne havde rettet henvendelse til mere end ét selskab.

Til slut skal jeg bemærke, at jeg vil søge undersøgelsen fremmet mest muligt.

Af *Poul Dam* til udenrigsministeren (19. august 1965):

„Mener ministeren, at man fra dansk side i tilstrækkelig grad har udnyttet mulighederne for gennem NATOs organer at gøre det klart for USAs regering, at dennes politik i Vietnam udgør en alvorlig belastning for forholdet mellem USA og andre af Atlantpagtens medlemsstater?“

Udviklingen i Vietnam fylder mennesker overalt i verden med sorg og bekymring, og det er nødvendigt at forsøge ethvert tilgængeligt middel for at bringe borgerkrigen til ophør. Herom er alle danske partier utvivlsomt enige.

Selv om det er begrænset, hvad der kan opnås ved en dansk indsats, er det vigtigt, at intet lades ugjort på dette felt, og i betragtning af, at Atlantpagtens deltagere i pagtens artikel 1 „forpligter sig til at bilægge enhver international stridighed, i hvilken de måtte blive indblandet, ved fredelige midler og til at afstå fra trusler eller magtanvendelse“, bør Danmark i så høj grad som muligt anvende sin indflydelse i NATO til at sikre, at pagten overholdes i ånd som i bogstav.

Udenrigsminister *Per Hækkerups* svar (25. august 1965):

Regeringsens syn på Vietnamkonflikten kan kort rekapituleres som følger:

At en vestlig stormagt har følt sig nødsaget til med betydelige militære midler at deltage i konflikten i Vietnam, må nødvendigvis ligesom den gradvis skete intensivering af krigshandlingerne volde os bekymring. For denne bekymring har vi givet udtryk bl. a. over for USA. En løsning af konflikten bør ikke søges ad militær vej. Løsningen ligger imidlertid heller ikke i en ensidig amerikansk tilbagetrækning, som kun ville føre til, at Vietnam og det omliggende område ville komme under en anden stormagts politiske og militære dominerende. En varig og for de lokale befolkninger tilfredsstillende løsning kan kun findes i forhandlinger uden forhåndsbetinger, der tager deres udgangspunkt i Genèveaftalerne af 1954, og hvori alle interesserede parter, herunder Vietcong, må deltage. Til sådanne forhandlinger er i alt fald USA rede; andre parter i konflikten er det ikke og har afvist en række forsøg på kontakter til forberedelse af sådanne forhandlinger. Ansvar for, at en ordening tilvejebringes, må i første række påhvile de implicerede parter og de lande, der deltog i Genèvekonferencen i 1954.

Det er i øvrigt regeringens opfattelse, at årsagerne til konflikter og indgreb af den her nævnte art er at finde, længe før situationen bliver akut. Det er efter vor opfattelse vigtigt, at den vestlige verden i den